

се спи, а и не чувствавамъ нужда да разговарямъ. Азъ мисля за преживѣния ужасъ днесъ, мисля за тоя, който ще преживѣмъ утре . . . И не виждамъ кога ще настъпи края на тоя ужасъ. За отдѣлни браници тоя край настъпи, но за останалитѣ кога?

Не е добре да се живѣе въ размисълъ тукъ дето живота зависи отъ слѣпата случайностъ на куршума, или парчето снарядъ. Претжпенитѣ души по лесно изживяватъ създаденитѣ отъ човѣшкия егоизъмъ жестоки избивания на цѣли народи.

По фронта е съвсемъ тихо. Тукъ-таме изпуква нѣкоя пушка, или се обажда нѣкое малокалибърно орджие — Сърболята телефониратъ, че тази нощъ ще бждатъ будни — подиграва се предъ бърлогота ми нѣкакъвъ войникъ, който мъкни прибранитѣ трофей следъ днешното поражение на сърбитѣ.

— Страхува се — подхвърлямъ азъ.

— Майки! кжщѣло да се не стржхувж . . . Та малко ли бѣши гурещж лупаржтж що яде . . .

— А утре? — внезапно се изтръгва отъ устата ми.

— Утря, кжту днесъ, кжту вчера. Жж ги пердашимъ. Амж, утря нямж дж пусмѣй . . . Жж си почивж тж да се укрепимъ.

— Какво донесе?

— Каквото сж разпиляли . . . То не е едно, не е две ки . . . съ кимиони дж товаришъ . . . Лека нощъ г-нъ подпоручикъ . . . Жж ида да поспж . . . изморивъ се.

— Лека нощъ . . . лека нощъ . . . отговорихъ на непознатия войникъ, малко по живо и това негово пожелание, като че ли ми възвърна спокойствието и желанието за сънъ. Лѣгамъ си запасанъ . . . изненадитѣ сж толкова много.

27 септемврий. Наистина, че деньтъ е по-спокоенъ. Неприятельтъ е съсипанъ отъ вчера и не може да се опомни. Той е далъ надъ хиляда убити и ранени, а и цѣлото му въоръжение остана като плячка на сливенци и свищовци. Тѣ сега пируватъ съ разни скжпи деликатеси, намѣрени въ раницитѣ на прогоненитѣ сърби и се укрепяватъ за всѣки случай.